

Barangol és Erdélyországban

ptdemeter, 2019. március 20.

A Budapest III. Kerület Óbuda-Békásmegyer Önkormányzatának támogatásával az Aquincum Angol-Magyar Két Tanítási Nyelvű Általános Iskolából egy 20 fős, hatodik-hetedik évfolyamos tanulókból álló csoport Csíkszeredába utazott azzal a céllal, hogy egy ünnepelhesseük a csíki székelyekkel március 15-ét, és ezzel tovább erősítsük a testvérvárosi kapcsolatokat.

Március 13-án korán reggel indultunk. 12 órást tettünk meg busszal, mire Csíkszeredába értünk. A szállásunk minden igényt kielégített, jókedvűen foglaltuk el a szobákat, jóízűen fogyasztottuk el a vacsorát.

A második nap egy Csíkszeredakörnyéki kirándulással szült. Gyergyószentmiklósváros központjában sétáltunk, láthattuk a gyerekek, hogy magyarul is ki van írva minden, ez nem volt mindenki számára magától értetődő. Romániában. Olyan érzés volt, mintha magyarországi kisvárosra juttunk. Majd folytattuk utunkat a Gyilkos-tóhoz. Magas hegyi úton kanyarogtunk, a fenyvesekben a hegyek árnyékos oldalán még 30 cm-es hó is volt.

A szerpentin végén feltűnt a Gyilkos-tó völgye. Meglepődtünk, hogy vastagon be volt fagyva, még horgászokat is láttunk a jégpáncél tetején. Egy kis túrától sem ijedtünk meg a tóhoz való borított partján. A tó kialakulásaához fűződik a legenda, megismertük Fazekas Eszter és az ügyes kezű furulyás legény közötti szerelmi történetet. Sajnos most nem láthattuk Eszter szülői szeme fényét a tó tükrében, de a töltes tájnak is megvan a maga szépsége. Tágra nyílt szemekkel, a sziklákon megfagyott jégcsapokat csodálva haladtunk át busszal a Békás-szoros több száz méteres sziklafalai között, s a végén ajándékokat is vásárolhattunk a kisvárosban.

Visszafelé Csíkszereda legregyebb, és leghíresebb városrészébe, Csíksomlyóra érkeztünk, a híres zarándokhelyre. A fáradságtól elnehezedve álltunk ki a buszból, de a kegytemplom megtekintése után, feltöltődve megindultunk a hegyoldalon a kápolnához. Az út végén Csíkszereda gyönyörű tájképe tárult elénk, s a nyeregben megtaláltuk a Hármashalom-oltárt is. Fáradtan, de élmezyekkel telve vártuk a következő napot.

Ünnepi ruhába öltözve indultunk a Polgármesteri Hivatalba, ahol egy tárgyalóteremben fogadott bennünket Ráduly Róbert Kálmán polgármester úr. Közvetlenül beszélgetett velünk, a gyerekek még kérdezhettek is tőle, így hamarosan a város sportéletéről folyt a diskurzus. Elmesélte nekünk, hogyan élte meg a csíkiek az 1848-49-es eseményeket, hogyan álltak helyt a székely katonák Gál Sándor vezetésével a csatában, ahol Petőfi Sándor is életét vesztette, Kányádi szavaival:

& meg nem adta magát székely,
mint a szálfa, kettétörték. (&)

Úgy haltak meg a székelyek,
mind egy szálig, olyan bátran,
mint az a görög háromszáz
Termopülé szorosában.

Emléküket számos kopjafa őrzi fenn a Nyerges-tetőn, ahová a déli órákban mentünk fel. A Kányádi versútján a Kossuth-nőt áténekeltek, s koszorút helyeztek el a hősök emlékének vértől. Akkor már lovaikon érkeztek a hagyományokhoz a huszárok az ünnepségre. De látván a városi ünnepségen vettünk részt. Két helyszínen, Gál Sándor, majd Petőfi szobránál helyezték el megemlékező koszorúinkat a többi iskola részvétele mellett. A hosszú ünnepségsorozat végén kicsit fárasztóan, de a székelyekkel együtt érezve énekeltek el a székely himnusz.

A hazafelé vezető úton élményekkel telve tekintettünk vissza az erdélyi tájra a Király-hágó kilátójából.
Köszönjük a lehetőséget! Köszönjük, hogy lehetettünk egyike azoknak, akik megosztani a Magyarországon
kívül élő magyarokkal! [...fotók](#)

Széles Szilvia és a Q pedagógus, néptáncosnő